

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Timofti Vladimir,

judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de către avocatul Foltea Vasile cu condamnatul Romașcu Ion, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, în cauza penală privind-l pe,

Romașcu Ion Xxxx, născut la xxxx, originar și domiciliat în r-nul xxxxx, com. xxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 07.09.2017 – 21.12.2017 (prima instanță);
2. 30.01.2018 – 07.03.2018 (instanța de recurs);
3. 27.07.2018 – 12.12.2018 (instanța de recurs în anulare).

Asupra admisibilității în principiu a recursului în anulare în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 21 decembrie 2017, cauza fiind examinată în procedura acordului de recunoaștere a vinovăției prevăzută de art. 506-509 Cod de procedură penală, Romașcu Ion a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 2600 unități convenționale, ce constituie 130000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Romașcu Ion, deținând funcția de ofițer de urmărire penală a Secției urmărire penală a Inspectoratului de poliție Hîncești al IGP al MAI, fiind persoană publică, având în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, iar în conformitate cu Legea cu privire la prevenirea și combaterea corupției nr. 90-XVI din 25.04.2008, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi comise acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu, contrar obligațiilor și interdicțiilor impuse de funcția deținută, a comis traficul de influență, în următoarele circumstanțe:

La 06 iunie 2017, având în gestiune procesul penal în privința lui Bîță Alexandru pe faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat de către o persoană care nu deține permis de conducere, ofițerul de urmărire penală Romașcu Ion, în cadrul discuției purtate cu Bîță Alexandru în sediul Inspectoratului de Poliție Hâncești, i-a comunicat că, pentru acțiunile comise riscă o pedeapsă cu închisoare până la un an, amendă în mărime de la 700 la 800 u.c. și muncă neremunerată în folosul comunității, totodată nu va putea să-și perfecteze permis de conducere pe o perioadă de 3 ani, indicându-i ca a doua zi să se prezinte la el împreună cu avocatul și caracteristica de la locul de trai, invocând posibilitatea soluționării problemei apărute și acceptând o anumită sumă de bani în acest scop.

În continuare, urmărind intenția obținerii unor avantaje patrimoniale sub formă de bani ce nu i se cuvin, în cadrul efectuării urmăririi penale în cauza penală nr. 2017200367, pornită la 07 iunie 2017 în baza indicilor infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.(4) Cod penal, în privința lui Bîță Alexandru, Romașcu Ion i-a comunicat ultimului că, există posibilitatea ca să înceteze procesul și să nu ajungă în instanța de judecată, insinuând influența pe care el o deține față de procuror în scopul soluționării acestei probleme și acceptând în schimbul realizării acestui fapt o anumită sumă de bani.

Continuându-și acțiunile sale criminale, la 07 iunie 2017, Romașcu Ion i-a relatat lui Bîță Alexandru faptul că decizia privind încetarea urmăririi penale în privința acestuia o poate lua doar procurorul, și a acceptat în schimbul presupusei sale influențe față de procuror, primirea unei anumite sume de bani, care potrivit celor invocate de Bîță Alexandru ar constitui 1500 euro.

La 12 iunie 2017, Bîță Alexandru s-a prezentat iarăși la ofițerul de urmărire penală Romașcu Ion, care i-a relatat că condițiile invocate anterior rămân aceleași, însă în continuare urmează să apeleze la serviciile unui avocat, recomandându-i să se adreseze la avocatul Nichifor Eugen pentru asistență juridică.

Prima instanță a indicat că astfel, prin acțiunile sale intenționate, Romașcu Ion a comis trafic de influență, manifestat prin acceptarea personal de bani pentru sine sau pentru o altă persoană, de către persoană care susține că are influență asupra unei persoane cu funcții de demnitate publică pentru a o face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, infracțiune prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu recurs de către avocatul Foltea Vasile în numele inculpatului Romașcu Ion, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, cu dispunerea încetării procesului penal, cu liberarea lui Romașcu Ion de răspundere penală, în legătură cu căința activă, conform art. 57 Cod penal.

În argumentarea recursului, recurentul a invocat că:

- ilegalitatea aplicării nemotivate a sancțiunii complementare în privința inculpatului este vădită, în situația în care sancțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, nu prevede posibilitatea aplicării în privința persoanei fizice a pedepsei sub formă de privare de dreptul de a ocupa anumite funcții publice;

- pentru a-1 sancționa pe Romașcu Ion cu pedeapsă complementară sub formă de privare de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 2 ani, prima instanță avea obligația: de a motiva necesitatea aplicării pedepsei complementare sub formă de privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții, deoarece sancțiunea art. 326 alin. (1) Cod penal nu prevede posibilitatea aplicării în privința persoanei fizice a pedepsei sub formă de privare de dreptul de a ocupa anumite funcții publice;

- prima instanță a comis o eroare de drept, deoarece s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege sau greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal;

- individualizând pedeapsa, instanța de judecată nu a respectat prevederile art. 96, 385 alin. (1), 394 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, conform cărora era obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală;

- prima instanță nu a ținut cont de faptul că, în conformitate cu art. 77 Cod penal, enumerarea circumstanțelor agravante are caracter exhaustiv și că pot fi recunoscute drept circumstanțe agravante numai acele împrejurări, care sunt strict prevăzute de lege, stabilite de organele de urmărire penală și incluse în conținutul rechizitoriului. Contrar acestor principii, prima instanță a neglijat faptul că, în conținutul rechizitoriului, dar și în discursul său, acuzarea a menționat că nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante în privința inculpatului Romașcu Ion;

- indicând în partea descriptivă a sentinței că, circumstanțe ce agravează răspunderea penală, conform art. 77 Cod penal, se stabilesc: „*comiterea infracțiunii din interes material*”, prima instanță a comis un abuz de drept, arogându-și din oficiu și neîntemeiat competențele părții acuzării;

- prima instanță nu a ținut cont de faptul că, această circumstanță agravantă (comiterea infracțiunii din interes material), care era prezentă în trecut la lit. l) alin. (1) art. 77 Cod penal, a fost abrogată prin Legea nr.277-XVI din 18.12.2008, în vigoare din 24.05.2009;

- prima instanță eronat a calculat mărimea pedepsei sub formă de amendă, care ar fi urmat să fie aplicată în privința inculpatului, în situația în care a respins propunerea apărării privind încetarea procesului penal, cu liberarea lui Romașcu Ion de răspundere penală în legătură cu căința activă, în conformitate cu

prevederile art. 57 Cod penal. Astfel, luând în considerare că, limita maximă a amenzii stabilită în calitate de pedeapsă pentru infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, este 3000 unități convenționale, reducerea cu o treime a acesteia în conformitate cu prevederile art. 509 alin.(4) Cod de procedură penală, impunea prima instanță să stabilească o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 2000 unități convenționale;

- soluția de aplicare în privința inculpatului a pedepsei sub formă de amendă - 2600 unități convenționale, este expusă neclar și nu sunt aduse careva argumente care ar justifica criteriile care au determinat prima instanță să nu aplice prevederile art. 509 alin. (4) Cod de procedură penală și să nu reducă maximum pedepsei aplicate cu 1/3;

- instanța de judecată nu a ținut cont că sunt și alte circumstanțe atenuante care indică la nivelul minim al caracterului prejudiciabil al acțiunilor inculpatului și care au fost confirmate prin declarațiile acestuia, și anume că la 15.06.2017, a denunțat acțiunile lui Bîță Alexandru, conducerii organului de urmărire penală a IP Hîncești și conducerii IP Hîncești, precum și SPIA MAI și CNA;

- instanța de judecată nu a combătut argumentele apărării;

- prima instanță neîntemeiat nu a luat în considerare efectele circumstanțelor atenuante stabilite în prezenta speță, precum și a circumstanțelor excepționale menționate în recurs, care indicau la existența unei cauze de înlăturare a răspunderii penale și întemeiau încetarea procesului penal, cu liberarea de răspundere penală a lui Romașcu Ion în legătură cu căința activă.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, a fost admis din alte motive, inclusiv din oficiu, recursul declarat, casată sentința în partea individualizării pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Romașcu Ion recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 2000 unități convenționale, ce constituie 100000 lei, și în temeiul art. 65 alin. (3) Cod penal, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 1 an. În rest dispozițiile sentinței au fost menținute.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de recurs a constatat că din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că, acestea sunt suficiente pentru a constata că faptele există, constituie infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal, au fost săvârșite de inculpatul Romașcu Ion și sunt de natură să permită tragerea la răspundere penală cu stabilirea pedepsei.

De asemenea, instanța de recurs a reținut că starea de fapt reținută și de drept apreciată concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în recurs.

Totodată, instanța de recurs a conchis că prima instanță incorect a numit inculpatului Romașcu Ion o pedeapsa principală sub formă de 2600 unități convenționale.

Instanța de recurs a notat că sancțiunea normei juridice prevăzute în art. 326 alin. (1) Cod penal stabilește pedeapsa amendă în mărime de la 2000 la 3000 unități convenționale sau cu închisoare de până la 5 ani.

Reieșind din aceste prevederi, și deoarece cauza a fost examinată în baza acordului de recunoaștere a vinovăției, pedeapsa se reduce cu 1/3 din pedeapsa maximă. Astfel, instanța de recurs a atestat că în speță pedeapsa maximă constituie 3000 unități convenționale, 1/3 constituind 1000 unități convenționale, în acest caz, pedeapsa urma a fi aplicată în quantum de 2000 unități convenționale.

Ceea ce ține de pedeapsa complementară, instanța de recurs a considerat că, aceasta urmează a fi aplicată în quantumul mai mic decât cel stabilit de prima instanță, or potrivit art. 65 alin. (3) Cod penal, privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate poate fi aplicată ca și pedeapsă complementară și în cazurile când nu este prevăzută în calitate de pedeapsă pentru infracțiunile din Partea specială a prezentului cod, dacă, ținând cont de caracterul infracțiunii săvârșite de cel vinovat în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în timpul exercitării unei anumite activități, instanța de judecată va considera imposibilă păstrarea de către acesta a dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

Analizând circumstanțele cauzei, instanța de recurs a conchis că este neîntemeiat argumentul apelantului precum că pedeapsa complementară stabilită de prima instanță nu este în măsură să asigure scopurile instituției pedepsei penale.

Totodată, instanța de recurs a notat că din considerentul că Romașcu Ion la comiterea infracțiunii de trafic de influență a utilizat statutul funcției de ofițer de urmărire penală, drepturile și avantajele pe care le acordă aceasta pentru facilitarea infracțiunii de corupție trebuie să fie privat de dreptul de a ocupa această funcție, or, anume astfel va fi atins scopul pedepsei penale aplicate față de condamnat.

Instanța de recurs a respins solicitările părții apărării privind încetarea procesului penal și liberarea lui Romașcu Ion de răspundere penală în temeiul art. 57 Cod penal, or alin. (1) prevede „*Persoana care pentru prima oară a săvârșit o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală dacă ea, după săvârșirea infracțiunii, s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea acesteia, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau, în alt mod, a reparat prejudiciul pricinuit de infracțiune*”.

Astfel, instanța de recurs a conchis că inculpatul Romașcu Ion a comis o infracțiune din domeniul corupției, fiind angajat ca ofițer de urmărire penală, fiind persoană publică care în virtutea exercitării funcției care o deține, urma să lupte

împotriva corupției, însă ultimul profitând de funcție a săvârșit traficul de influență.

Mai mult, instanța de recurs a indicat că aplicarea prevederilor art. 57 Cod penal rămâne la discreția instanței și nu este o obligație.

În speță, instanța de recurs a concluzionat că Romașcu Ion urmează a fi pedepsit conform prevederilor legale, or cauza fiind examinată în baza acordului de recunoaștere a vinovăției, acordă inculpatului privilegii în ceea ce privește aplicarea unei pedepse mai blânde.

4. Decizia instanței de recurs este atacată cu recurs în anulare declarat de avocatul Foltea Vasile în numele condamnatului Romașcu Ion, care indică încălcarea art. 6, 13 CEDO și solicită casarea sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de recurs, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin, care să fie încetat procesul penal, cu liberarea lui Romașcu Ion de răspundere penală în legătură cu căință activă, conform art. 57 Cod penal.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- condamnatul Romașcu Ion nu s-a aflat la adăpostul principiului securității raporturilor juridice, deoarece cazul său a fost tratat diferit de cazul similar a condamnatului Gamrețki Igor, cel puțin în partea care se referea la aplicarea în privința sa a pedepsei complementare;

- instanța de recurs consecvent și cu bună-știință a evitat să respecte o hotărâre anterioară a Curții Supreme de Justiție (în cazul Gamrețki) în ceea ce privește interpretarea legii incidente în cauza ulterioară, cu referire la aplicarea pedepsei complementare. Mai mult, abordarea instanței de recurs în partea ce ține de aplicarea pedepsei complementare în privința lui Romașcu Ion nu a fost consecventă și nu a conținut motive detaliate și considerente pentru care a decis contrar poziției instanței superioare;

- încălcarea dreptului la un proces echitabil și la un recurs efectiv, prevăzute de art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, manifestat prin faptul că instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către partea apărării, cu referire la aspectele de ilegalitate a hotărârii primei instanțe, în partea ce ține de individualizarea pedepsei și aplicarea unor norme de drept abrogate;

- argumentele utilizate de instanța de recurs în suportul soluției contestate, sunt formale și, pe alocuri, în mod evident, încearcă să acopere deficiențele și gravele erori de drept și de fapt admise de prima instanță la examinarea acestui dosar penal;

- la fila nr.10, penultimul aliniat al deciziei instanței de recurs, este consemnat că: *„Instanța de apel constată că, din conținutul cererii de apel înaintate de procuror rezultă că, legalitatea sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul*

central, din data de 21 decembrie 2017 este contestată sub aspectul individualizării pedepsei". Citatul nominalizat demonstrează că instanța de recurs n-a intrat, cel puțin, în esența gravelor ilegalități sesizate de apărare, nu a reținut că în acest dosar a fost depus recurs, nu apel, și că nu procurorul a fost partea care a contestat hotărârea (sentința);

- nici prima instanță și nici instanța de recurs nu au ținut cont de argumentele apărării în partea ce se referă la necesitatea aplicării în acest caz a prevederilor art. 57 Cod penal și de analiza detaliată a acțiunilor lui Romașcu Ion care a denunțat oficial fapta prejudiciabilă, atât Centrului Național Anticorupție, Serviciului Protecție Internă și Anticorupție a Ministerului Afacerilor Interne, cât și conducerii Inspectoratului de poliție Hîncești;

- încercând să înlăture erorile instanței de fond, instanța de recurs s-a manifestat de o manieră acuzatoare și, din oficiu, a motivat de fapt și de drept necesitatea aplicării pedepsei complementare în privința condamnatului;

- instanța de recurs a admis o gravă eroare de drept și nu a luat în considerare faptul că art. 63 Cod penal nu este relevant speței și categoric nu putea fi aplicat în privința lui Romașcu Ion, deoarece reglementează categoriile pedepselor persoanelor juridice, prin ce s-au încălcat prevederile art. 395 alin. (3) Cod de procedură penală;

- deși instanța de recurs a stabilit mai multe erori comise de prima instanță, în expunere nu a fost arătat în ce constă caracterul ilegal al omisiunilor concrete ale primei instanțe, prin ce s-a exprimat încălcarea de lege comisă, precum și mijloacele privind repararea lor prin analiza materiei reglementării și jurisprudenței. Or, lipsa de motivare adecvată cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească afectează grav respectarea garanțiilor procedura le la un proces echitabil;

- a fost încălcat dreptul condamnatului Romașcu Ion la judecarea cauzei sale în mod echitabil, garantat de art. 6 §1 CEDO sub aspectul că instanțele au încălcat principiul securității raporturilor juridice, nu și-au motivat în corespundere cu cerințele legii deciziile, nu s-au pronunțat corespunzător asupra motivelor invocate de partea apărării în recurs.

5. La recursul în anulare declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, deoarece nu cuprinde conținutul și motivele stipulate în art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală.

În acest sens, indică că recurentul solicitând casarea parțială a deciziei instanței de recurs, a invocat ca temei pentru declararea recursului în anulare și redeschiderea procesului, dezacordul cu individualizarea pedepsei, însă fără a

argumenta în ce constă viciul fundamental, în sensul prevederilor art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, menționează că din conținutul recursului, rezultă că recurentul în loc să se refere și să motiveze pretensele încălcări esențiale, care obligatoriu urmau să se regăsească în recurs, s-a limitat doar la alegațiile invocate, solicitând aplicarea prevederilor art. 57 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 454 Cod de procedură penală, recursul în anulare se declară în termen de 6 luni de la data pronunțării deciziei.

În speță, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs în anulare în termen.

Art. 453 Cod de procedură penală, prevede că hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Conform pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală, viciul fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată reprezintă o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Din textul recursului în anulare declarat se evidențiază faptul că prin motivele invocate de către recurent, acesta notifică încălcarea art. 6, 13 CEDO, prin faptul că instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către partea apărării, în partea ce ține de individualizarea pedepsei și anume aplicarea pedepsei complementare, precum și încălcarea principiului securității raporturilor juridice, deoarece condamnatul Romașcu Ion ar fi fost tratat diferit comparativ cu altă cauză similară.

Analizând materialele cauzei prin prisma acestor aspecte, Colegiul penal atestă că aceste alegații ale recurentului nu pot fi acceptate, or acestea se întemeiază doar pe o apreciere subiectivă a normelor prevăzute de art. 57, 65 alin. (3) Cod penal de către recurent, prin care își manifestă dezacordul cu soluția corectă a instanței de recurs în această speță, poziție neconfirmată prin careva temeieri de fapt sau de drept aplicabile în prezenta speță, iar dezacordul cu soluțiile legale adoptate de instanța de judecată în prezenta cauză nu se apreciază ca un viciu fundamental ce ar da temei de a interveni în hotărârea judecătorească devenită irevocabilă.

Astfel, cu referire la alegațiile recurentului, precum că în privința lui Romașcu Ion a fost încălcat principiul securității raporturilor juridice, deoarece cauza sa a fost tratată diferit de cauza similară a condamnatului Gamrețki Igor în partea aplicării pedepsei complementare în prezenta speță, Colegiul penal atestă că este neîntemeiat, or circumstanțele de fapt și de drept dintre aceste două cauze penale sunt diferite și nu pot fi apreciate ca fiind similare, deoarece cu excepția tipului de infracțiune săvârșită, restul circumstanțelor comiterii infracțiunilor, personalitatea condamnaților, precum și legătura dintre infracțiunea de trafic de influență anume cu funcțiile deținute diferă, or instanța de recurs corect a constatat că condamnatul Romașcu Ion anume datorită deținerii funcției de ofițer de urmărire penală, profitând de avantajele și drepturile ce-i confereau această funcție, a pretins că are influență asupra procurorului pentru a înceta procesul penal în privința lui Bîta Alexandru, prin urmare de instanța de recurs s-a reținut just necesitatea privării de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 1 an, în strictă conformitate cu prevederile art. 65 alin. (3) Cod penal.

Ce ține de alegația recurentului, precum că instanța de recurs a admis o eroare gravă de drept și nu a luat în considerare faptul că art. 63 Cod penal nu este aplicabil în speță, deoarece reglementează categoriile de pedepse aplicabile persoanelor juridice, prin ce s-au încălcat prevederile art. 395 alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că este irelevantă pentru prezenta speță și nu poate fi acceptată, or această mențiune din dispozitivul deciziei instanței de recurs, constituie o eroare materială evidentă, care prin încheierea Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 noiembrie 2018, deja a fost corectată.

De asemenea, cu privire la criticile recurentului, precum că în speță au fost încălcate drepturile la un proces echitabil și recurs efectiv, prevăzute de art. 6, 13 CEDO, prin faptul că instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în recurs de către partea apărării, cu referire la aspectele de individualizarea pedepsei și aplicare a unor norme de drept abrogate, Colegiul penal conchide că sunt neîntemeiate și constituie opinia subiectivă a recurentului întemeiată primordial pe dezacordul cu soluția instanței de recurs, or coraportând textul deciziei instanței de recurs contestate (f.d. 61-67, vol. II), cu textul cererii de recurs ordinar (32-38, vol. II), se atestă motivarea amplă și detaliată a instanței de recurs asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, primordial privind aplicabilitatea prevederilor art. 57 Cod penal în prezenta speță, fără a fi admisă vreo omisiune sau eroare de drept ce ar afecta drepturile fundamentale ale condamnatului, motiv din care instanța de recurs în anulare nu identifică nici un temei justificativ de a interveni în decizia instanței de recurs sub aspectele contestate, or instanța de recurs corect a intervenit în soluția primei instanțe în partea pedepsei cu amenda aplicate și a corectat eroarea comisă de aceasta și a

pronunțat o nouă hotărâre ce este în favoarea condamnatului atât în partea pedepsei principale, cât și celei complementare.

În același context, Colegiul penal atestă că recurentul invocă în speță încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO, iar argumentele specificate de acesta în recursul în anulare, descrise și la pct. 4, a prezentei decizii, se referă la chestiuni asupra cărora instanțele de judecată deja s-au expus suficient de detaliat în hotărârile judecătorești contestate, și în ansamblu reprezintă o manifestare privind dezacordul cu aprecierea circumstanțelor speței și cu soluția finală adoptată legal de instanța de recurs prin hotărârea irevocabilă adoptată în prezenta speță, ce nu poate fi acceptat de instanța de recurs în anulare, or nu se confirmă încălcarea dreptului condamnatului Romașcu Ion la un proces echitabil sub aspectele invocate.

Mai mult, cu referire la motivele recurentului precum că instanța de recurs nu a intrat în esența ilegalităților sesizate de apărare, nu a reținut că în acest dosar a fost depus recurs, nu apel, că nu procurorul a fost partea care a contestat sentința, după cum e indicat la fila 10 a deciziei instanței de recurs, Colegiul penal conchide că nu pot fi acceptate, or constituie erori materiale evidente și neesențiale, ce nu afectează legalitatea deciziei și soluției adoptate de instanța de apel, fără a putea fi considerat ca un viciu fundamental. Subsidiar, se indică că atât în partea introductivă, cât și în partea descriptivă și dispozitivă a deciziei contestate (f.d. 52-67, vol. II), a fost indicat corect că cauza se examinează în procedură de recurs, precum și partea care a contestat sentința primei instanțe.

Cât privește argumentele recurentului, că nici prima instanță și nici instanța de recurs nu au ținut cont de argumentele părții apărării privind necesitatea aplicării prevederilor art. 57 Cod penal, că Romașcu Ion a denunțat oficial fapta prejudiciabilă organelor de drept, Colegiul penal constată că corect ambele instanțe ierarhic inferioare nu au ținut cont de aceste argumente irelevante, or după cum indică avocatul în recursul său, Romașcu Ion ar fi anunțat organele de drept la 15.06.2017 (f.d. 37, vol. II), atunci când urmărirea penală în privința sa era deja pornită (f.d. 15, 42, vol. I), tot aceasta fiind și ziua în care acesta a fost reținut.

Totodată, Colegiul penal mai invocă că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, “inter alia”, ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea cauza *Brumărescu vs România*, Nr.28342/95&62, 28 octombrie 1999). Acest principiu insistă asupra faptului că nici o parte la proces nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive și executorii doar în scopul reluării procesului de judecată și al unei noi soluționări a cauzei. Competența de revizuire a instanțelor supreme

trebuie exercitată pentru a corecta erorile de drept și omisiunile justiției, și nu pentru a efectua o reexaminare a cauzei. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs deghizat și nici existența a două păreri asupra aceleiași probleme nu poate servi drept temei pentru reexaminare. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar în cazul în care reexaminarea este necesară în virtutea circumstanțelor fundamentale și obligatorii (a se vedea cauza Bujnița vs Moldova, Nr.36492/02, 16 ianuarie 2007).

7. În consecință, Colegiul penal constată că hotărârea contestată nu este afectată de un viciu fundamental, or instanța de recurs s-a expus motivat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, prin urmare hotărârea judecătorească irevocabilă adoptată în această cauză penală este legală, iar recursul în anulare declarat este inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 456, 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către avocatul Foltea Vasile cu condamnatul Romașcu Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 martie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Romașcu Ion XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **24 ianuarie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor